

КОРЕЛЯЦІЯ МІЖ ГІСТОЛОГІЧНИМИ ЗАКЛЮЧЕННЯМИ ШИПЦЕВОЇ БІОПСІЇ ТА МАТЕРІАЛУ МАКРОПРЕПАРАТУ

Лазарчук В.М.

Рівненська обласна клінічна лікарня, м. Рівне, Україна

Вступ. В останні роки відмічається зростання захворюваності раком товстого кишківника (КРР) в розвинутих країнах світу. Ось чому дуже важлива рання діагностика. В теперішній час ендоскопічні методи діагностики є високоінформативними. Частоту КРР можна знизити шляхом виявлення та лікування захворювань прекурсорів на доклінічній стадії. При цьому колоноскопія (КС) є “золотим стандартом”. Морфологічне дослідження виявлених уражень дає змогу зробити вибір між невтручанням, ендоскопічною резекцією і хірургічним втручанням. Роль КС в попередженні КРР спирається на два аспекти: по-перше, це діагностика передракових захворювань та раку ТК на ранніх операбельних стадіях; по-друге, використання КС з лікувальною метою яка передбачає можливість безпечної ендоскопічної резекції/дисекції передракових утворень та поверхневих раків без інвазії в підслизовий шар. Вибір правильного методу лікування підтверджується результатами патогістологічного дослідження. Стратегія встановлення ендоскопічного діагнозу з прогнозуванням патогістології ґрунтується на ендоскопії з високою роздільною здатністю в комбінації із хромоскопією та багаторазовим збільшенням. Зовнішній вигляд пошкоджень корелює із морфологічними змінами. Перед отриманням патологічного заключення потрібно класифікувати зовнішній вигляд ураження ендоскопічно. Така дифіагностика неопластичних і неопластичних уражень, а також ранніх випадків карциноми достатньо складна. S. Kudo запропонував методіку ендоскопічної діагностики можливих морфологічної будови ураження на основі ямкового малюнка залоз. Вона допомагає розрізнити гіперпластичні ураження, аденоми і ракові утвори в ТК. Але ендоскопічна діагностика не може замінити морфологічну. Особливо, коли потрібно визначити ступень неоплазії. Проблема виявлення уражень слизової оболонки ТК повністю залежить від лікаря-ендоскопіста. Але точність діагностики та вибір методу лікування залежить від патоморфолога.

Мета дослідження. Провести порівняльний аналіз діагностичної цінності морфологічних методів діагностики в кореляції з ендоскопічними.

Матеріали і методи. Ендоскопія ТК була проведена колоноскопом *EC-450ZW 5/L* («Fujinon», Японія). Дане дослідження ґрунтується на аналізі результатів КС, проведеної в 250 пацієнтів за період 2010–2014 років. Різниця по віку та статі між групами не було. Це були дві рівнозначні групи пацієнтів. Перша група — це хворі, в яких виявлені ураження були оглянуті із збільшенням після фарбування слизової, визначений тип росту та *pit* з наступним взяттям біопсії. Тактика лікування хворого була визначена після гістологічного дослідження біоптата. Друга група — це хворі, в яких виявлені ураження були огля-

нуті із збільшенням після фарбування слизової, визначений тип росту та *pit* з обов'язковим наступним видаленням і гістологічним дослідженням мікропрепарату. Критерії включення: хворі із ураженнями, виявленими під час КС. В обох групах хворих до взяття матеріалу був визначений тип ямкового малюнка на основі класифікації Куло. Визначення типу *pit* використовували для прогнозування вірогідної гістологічної будови. Всі хворі напередодні підписали інформаційну згоду на проведення КС, а хворі другої групи — інформаційну згоду на проведення КС та на виконання трансендоскопічної операції. Отже, діагностична КС у другій групі переходила в лікувальну. А в першій групі видалення ураження проводили після морфологічного дослідження.

Результати та обговорення. За даними шипцевої біопсії морфологічна будова ураження на основі ямкового малюнка відповідала в 42,4%. Результати дослідження макропрепарату — в 64% підтвердили дані шипцевої біопсії. Принципова різниця між першою та другою групою полягала в тому, що після проведення діагностичної КС в першій групі необхідно було планувати другий-лікувальний етап через певний час. Це суттєво подовжувало строки видужання хворих. А в другій групі діагностична КС плавно переходила в лікувальну шляхом видалення ураження і таким чином скорочувався термін видужання хворого та час перебування в стаціонарі. А після морфологічного дослідження всього видаленого ураження в другій групі ми ретроспективно оцінювали вибрану тактику. Зазвичай, вона була оправдана. У випадку виявлення ознак малігнізації видаленого ураження морфологи чітко описували ступінь інвазії, що визначало радикальність ендоскопічної операції та подальшу тактику ведення хворого, чи наступне оперативного втручання. Діагностична і лікувальна тактика при малігнізованих поліпах повинна визначатися ступенем інвазії та диференціації. Такі відомості можна отримати тільки при тотальному дослідженні видаленого ураження, що ми і робили в другій групі. Саме тому, якщо відсутні протипоказання, повинна бути проведена трансендоскопічна операція.

Ендоскопія з високою роздільною здатністю дозволяють розробити стратегію постановки ендоскопічного діагнозу з прогнозуванням гістологічного характеру ураження. Така оцінка дає можливість поставити правильний попередній діагноз новоутворам в момент огляду ТК і одразу визначитися з подальшою тактикою лікування.

Висновки. Ендоскопічне видалення ураження ТК під час його виявлення може бути радикальним та економічно вигідним за умови правильного передбачення морфології (тип *pit*) та патоморфологічного підтвердження всього видаленого ураження.

ЛАПАРОСКОПІЧНА ОДНОПОРТОВА ХОЛЕЦИСТЕКТОМІЯ. ПЕРШІЙ ДОСВІД

Литвиненко О.М., Лукуча І.І.

Національний інститут хірургії та трансплантології ім. О.О. Шалімова НАМН України, м. Київ, Україна

Вступ. Ера відеоскопічної хірургії, знаходиться в періоді розквіту, вона стає стандартом лікування в більшості абдомінальної та тазової патології і широко застосовується сьогодні. Одним з передових напрямків розвитку лапароскопічної хірургії є розробка та впровадження методик направлених на мінімізацію травматичності та досягнення ще більш вираженого косметичного ефекту, це все дозволяє отримати — однопортова лапароскопічна хірургія (SILS, OPUS, LESSS, SPLS). Однопортова лапароскопічна холецистектомія (ОПЛХ) отримує визнання серед хірургів, оскільки вона відповідає сучасним вимогам — мінімальна травматизація та вираженість больового синдрому, виражений косметичний ефект (розріз шкіри 2,0–2,5 см в області пупка).

Мета дослідження. Провести порівняльний аналіз стандартної лапароскопічної холецистектомії та однопортової лапароскопічної холецистектомії.

Матеріали та методи. Проведено ретроспективне дослідження 50 (100%) пацієнтів з хронічним калькульозним холециститом, яким було виконано оперативні втручання в об'ємі лапароскопічної холецистектомії з використанням однопортової лапароскопічної техніки — 16 пацієнтів та з застосування стандартної лапароскопічної техніки — 34 пацієнта. Всі хворі співставимі за віком та статтю. Середній вік склав 41±6,5 років, середній

показник маси тіла (ІМТ) — 30,2 кг/м². Оперативні втручання виконувалися з використанням ендовідеохірургічного обладнання зі стандартним набором інструментів та набором інструментів і троакарів для однопортової хірургії.

Результати. Всім 100% пацієнтів успішно виконані оперативні втручання в об'ємі — холецистектомія. В 1 випадку, під час однопортової лапароскопічної холецистектомії, було встановлені додаткові троакари та виконано стандартну лапароскопічну холецистектомію, перехід був спричинений труднощами ідентифікації елементів трикутника Кало. Тривалість операції у пацієнтів яким виконувалась ОПЛХ — 63,0±1,3 проти 45,8±0,7 хв. Виразність післяопераційної болю був менший хворих з ОПЛХ, але статистично не достовірний та знімався прийомом стандартних анальгетиків. Тривалість перебування в стаціонарі пацієнти з ОПЛХ — 1,5±0,3 проти 2,5±0,5 днів. Післяопераційні ускладнення не відмічалися.

Висновки. Однопортова лапароскопічна холецистектомія в лікуванні доброякісної хронічної калькульозної холециститу є безпечною і ефективною альтернативою стандартній лапароскопічній холецистектомії та дозволяє отримати, у порівнянні з нею, більш виражений косметичний ефект та зменшити час перебування в стаціонарі.

ОПТИМИЗАЦИЯ ПРОВЕДЕНИЯ ЭНДОСКОПИЧЕСКОЙ РЕЗЕКЦИИ СЛИЗИСТОЙ ОБОЛОЧКИ ЖЕЛУДОЧНО-КИШЕЧНОГО ТРАКТА

Никишаев В.И.

Киевская городская клиническая больница скорой медицинской помощи, г. Киев, Украина.

Применяемые в эндоскопии высокочастотные генераторы (ВЧГ) различных фирм имеют не стандартизированные параметры. Часто одинаковые функции имеют различные нестандартизированные названия у разных производителей. ВЧГ отличаются по их фактической мощности, которая может быть показана в ваттах или как последовательные числа. Электрохирургические генераторы, которые не показывают мощность в ваттах, могут отличаться по их фактической мощности при данной числовой установке, и выходная мощность не может измениться линейным способом. Высокочастотный переменный ток, идущий от генератора через инструмент к тканям, имеет в этом месте самую высокую плотность энергии. При этом самая высокая температура возникает в небольшой области, расположенной рядом с активным монополярным электродом. Повышение температуры в месте контакта инструмента с тканями зависит от силы и мощности подаваемого тока, площади соприкосновения электрода с тканью (у различных инструментов, одна разная), сопротивления ткани и продолжительности воздействия. Учитывая такое количество параметров невозможно заранее установить на электрохирургическом блоке необходимые показатели мощности тока подаваемого ВЧГ. Тип тока, который может генерироваться электрохирургическим блоком и который должен использоваться при эндоскопической резекции слизистой (EMR), да и при других эндоскопических вмешательствах — коагуляция, резание или смешанный режим (резание и коагуляция) — не до конца определены. Экспериментальные исследования показали, что те типы тока приводят к нагреванию ткани, но коагуляция приводит в большей степени к гемостазу, чем резание или смешанный режим. Однако глубина повреждения при коагуляции больше чем при остальных режимах. Режим резания при проведении EMR чаще заканчивается кровотечением без адекватного гемостаза, но глубина повреждения

при этом режиме наименьшая. Клинические испытания показали, что использование смешанного тока связано с большим количеством кровотечения непосредственно после полипэктомии, тогда как применение коагуляционного тока было связано с более высокой частотой отсроченных кровотечений. Следующая проблема, которая существует при проведении полипэктомии — это равновесие между электрохирургическим воздействием и силой механического сжатия тканей. Стандартизировать действие этих двух составляющих не представляется возможным. Понятно, что их действие должно использоваться одновременно. Считается, что электрохирургическое воздействие и механическое сжатие тканей должно быть непрерывным, как только полипэктомия началась. Нужно констатировать, что несмотря на широкое применение ВЧГ, эта область все еще мало понятна в гастроинтестинальной эндоскопии, в отличие от хирургии.

Цель работы. Определить оптимальный режим проведения EMR.

Материалы и методы. Ране нами в эксперименте на крысах-самцах были изучены патоморфологические изменения слизистой оболочки желудка при различных температурных режимах электрокоагуляции (ЭК). С 1.01.2004 года по 31.08.2013 года нами было выполнено 872 EMR по поводу поверхностных неоплазий желудка, двенадцатиперстной кишки и толстого кишечника. Вмешательства были выполнены пациентам в возрасте от 28 лет до 82 лет (средний возраст 69,3±7,51 года). На 1 пациента приходилось 1,1 обр-зование. Эндоскопические исследования и операции выполняли видеоэндоскопами *EGE-590ZW*, *EC-590ZW/L* с использованием системы *FUJINON EPX-4400* с функцией *FICE*; *GIF Q150*, *CF-150 “OLYMPUS”*; *EG-27-10*, *EC-3490TL* с использованием системы *PENTAX EPK-i7000* с функцией *i-Scan*, с применением специального набора инструментов фирм *“OLYMPUS”* (Япония) и *“MTW”* (Германия) для проведения EMR.